

מטוס מיי-וויי-איי מניו-יורק נחת ב- נמל התעופה בנג'וריון בלוד. הנוסע עים החלו יורדים בכבשיהמטוס, ועמדו להיכנס לאוטובוסים שיסיעו אותם אל ביקורת הדרכונים של נמל-התעופה. לפתע בקעה צעקה מחרידה. צעירה יפהפייה, שכף-רגלה דרכה ברגע זה ממש על אדמת ישראל, החלה לצעוק: "אני רוצה הביתה! אני לא רוצה להישאר בישראל! אני רוצה הביתה, במטוס שהביא אותי הנה!" היא ניסתה לעלות בחזרה למטוס, אנשי-הצוות החזיקו בה, וכימעט בכוח העלוה על מכונית שהביאה אותה עד לבית-הנתיבות. אך שם נמלטה הצעירי רה מידי האנשים שהחזיקו בה, והחלה רצה בתוך השדה כשהיא רודפת אחר מטוס שעמד להמריא באותו רגע. מישרת-הגבולות נכנסה לפעולה, הי

היא הרה לגבר אחר

שוטרים החזיקו בצעירה ההיסטרית, שלא חדלה לצרוח: "אני רוצה הביתה, אני רוצה הביתה!" וניסו להרגיעה. דרכונה נלקח ממנה לבדיקה, אך כשהסתבר ל- שוטרים כי בשום פנים ואופן לא ניתן להרגיע את הצעירה, הוחלט להחזירה ל- ארצות-הברית, כמבוקשה, באותו מטוס שהביאה לישראל. אך עוד קודם-לכן נלקחו שמה ומיספר- דרכונה והוכנסו לרשימה השחורה של משרד-הפנים, אותה רשימה שבה מופיי עים שמותיהם של אנשים שהכניסה למ- דינת ישראל אסורה עליהם, מסיבה זו או אחרת. שמה של ברברה במברג, הי צעירה המבוהלת, הוכנס לרשימה כשלידו מצויין כי היא מסוממת או בלתי-יציבה בנפשה.

ברברה חזרה מהירח

הסצינה המוזרה הזו, שנלקחה כי אילו מתוך סרט-קולנוע, התרחשה בי יולי 1974, חמש שנים קודם-לכן עמדה ברברה במברג, יפהפייה כחולת-עיניים, בי תחנה המרכזית של באר-שבע, כשלתע ניגש אליה איש מבוגר ותימהוני, ואמר לה: "את נראית כאילו חזרת וזרעתה מהירח." הצעירה לא הנידה עפעף, והשיבה לו: "באמת תורת". האיש לא נשאר חייב, והמשיך: "אם כך, תני לי נשיקה", והיא נשקה לו. אלא שאז עדיין לא ידעה כי אותה נשיקה, שנחנה ככדור-אגב, תהיה שבע שנים מאוחר יותר כל-כך משמעותית בחייה. האיש התימהוני, שהתגלה כעורך-הדין יצחק דויד, תושב אילת, החליף כתובות עם הצעירה, מורה בחלי-השום האמריי קני והחל מפצין אותה, לדבריה, במיכ תבי אהבה. היא מצידה כך טוען יצחק דויד, השיבה לו בתדירות של פעמים בשבוע, ואף צילצלה אליו לאילת פעמים איז-ספור מבייתה, באנסינו שבקליפורניה. לדבריו, התחננה לפניו ברברה לבוא ול- שאתה לאשה, אלא שהוא השיב לה כי מוטב שהיא תבוא לישראל. וברברה אכן באה, באותה טיסה היס- טרית ביולי 1974. אלא שהיא כלל לא טרחה להודיע לו על בואה. מספר יצחק דויד: "כשהיא ירדה מהמטוס, היתה לה איוו הרגשה שאני לא ארצה בה, אז היא נכנסה למין פחד והחליטה לחזור תיכף- ומיכ הביתה".

מספרת ברברה: "זו היתה תקופה של מילחמה בישראל, ואני אף פעם לא ראיתי מילחמה. נמל-התעופה בתל-אביב נראה לי מוזר, היו כל מיני טנקים בשדה. לא יכולתי לטלפן לדויד, לא הודעת לי שאני באה. הייתי מוכרחה לבדוק את מהות היחסים שבינינו, אז נבהלת ורציתי הביתה". ברברה ודיוויד, כפי שהיא מכנה אוי תו, המשיכו להתכתב, ובר2 בינואר הגיעה ברברה לישראל בשלישית. אלא שהפעם, במקום ההפתעה שהיא הכינה למישטרת- הגבולות הפתעה לה. ברברה במברג לא חורשתה להיכנס ארצה. ושוב, כמו בפעם הקודמת, התעוררו

המורה מקאליפורניה - ברברה במברג

סיפור אהבה

בעיות. עורר-הדין התבלבל בומני הטי- סות, הגיע מוקדם מדי לנמל-התעופה, וכשנוכח כי ברברה בוששת להגיע, לא טרח לברר אם היא מגיעה, מתי או אם בכלל. הוא עלה על מטוס וחזר לאילת. כשהגיע אל דירתו המבולגנת, צילצל הטלפון, וברברה היתה על הקו. היא הס- בירה לו, בקול-בוכים, כי היא אינה מור- שית להיכנס לישראל. עורך-הדין המפול- פל ביקש לדבר עם מישרת-הגבולות, והשוטרים הסבירו לו כי בשל מה שקרה ביולי 1974, נחשדת ברברה כי היא אינה יציבה בנפשה או מסוממת, ולכן אין הם רשאים — על-פי הוראת מישרד-הפנים — להחזיר את כניסתה לישראל. יצחק דויד לא התעצל. במקום לטוס לתל-אביב, החליט לנהל את המערכה כי נגד מישרד-הפנים מאילת. ואז הגיע אליו טלפון נוסף מברברה, בו סיפרה לו כי מיוודותיה נשלחו לאחונה, וכי היא-עצמה עומדת לטוס בריבילילה לבירת יוון. יצחק דויד צילצל לשופט האילתי בנימין קוהלת, ושאל אותו, מה לעשות. השופט יעץ לו לצלצל ליועץ-המישפטי-לממשלה פרופסור אהרון ברק. השעה היתה חצות. פרופסור ברק הבטיח לברר מדוע אין מרשים לגברת האמריקאית להיכנס ל- ישראל, והבטיח שיעשה זאת עוד לפני השעה 8.00 בבוקר. כי-30.8 עמדה ברברה במברג להיות מוטסת, על חשבונה-רשלה, כמוכן, לאחונה. יצחק דויד התקשר אל ידיו, השופט העליון משה עציון, שהודיע לו כי אינו יכול לעזור מאחר שרק שופט-תורון יכול

כי תיירת אמריקאית-יהודיה אינה מורשית להיכנס לישראל, והודיע לשדוד-ישראל בתיקוה שישרו את הידעה, וישמע או- תה פקיד בכיר כלשהו שאולי ייחלץ ל- עזרה. אך דויד, הנחשב כעורך-דין מעולה והודיע את החוק הפלילי עליה, על כל סוגיותיו, לא הסתפק בכך. אחרי שהס- תבר לו כי נגד ברברה לא הוצא בפעם הקודמת צו-גירוש, צילצל אל איש מישרד- הפנים דויד קימחי מי שיחד עם הגברת יהודית הייבנר החליט, בזמנו, להכניס את שמה של ברברה במברג לרשימה השחורה — והודיע לו כי הוא עומד להגיש בג"ץ נגד החלטת מישרד-הפנים, למרות שידע, לבררו, כי בג"ץ לא יתפוס במיקרה זה, מאחר שברברה לא עברה כלל את גבולות מדינת ישראל.

הוא רוצה לשאתה לאשה

בינתיים שוכנה ברברה בתוך נמל- התעופה, ואילו יצחק דויד ניסה לבטל את רוע הגזירה. זו אכן בוטלה לבסוף אחרי שהוחלט לשלוח את ברברה להסתכלות אצל רופא, ולאחר שיצחק דויד התחייב לדאוג לכל מחסורה, לקחתה להסתכלות פסיכיאטרית, ולדאוג לכך שכתום שלושת החודשים בהם הורשתה להישאר בארץ, תעלה על המטוס שיוציא אותה מגבולות ישראל. בכך עדיין לא תם הסיפור, ואולי הוא רק מתחיל.

יראת-שמים ופורנוגרפיה

בדירה מצחינה ומבולגנת ברחוב אילות מספר 701 באילת, היא דירתו של עורך-הדין, מתגוררים עתה ברברה במברג ויצחק דויד. ברברה, צעירה יפה- פייה דקת-גו, בעלת שיער כהה ועיניים

כחולות ענקיות, לבושה בשימלה ערבית ישיבה ליד שולחן רעוע, בין מה שמכונה "המישרד" לבין מה שניראה כמטבח מטר נף, ארוסה, יצחק דויד, גבר בשנות ה- שישים לחייו, בעל זקן ג'ונגי, פנים מצור

ברברה במברג, היפהפיה מקליפורניה, הנמצאת בחודש הרביעי להריונה מידיה האמריקאי, ועורך הדין הי אילתי יצחק דוד שגילו כפול מגילה והעומד לשאתה לאשה ולאמץ את התינוק שיוולד.

הזוג המאושר